

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1863/2021
23.09.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници по тужби тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Никола Тадић, адвокат у ..., против туженог Фабрика котрљајућих лежајева и кардана ФКЛ ДОО Темерин, чији је пуномоћник Милош Срећковић, адвокат у ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 209/20 од 13.10.2020. године, у седници већа одржаној 23. септембра 2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 209/20 од 13.10.2020. године, као неоснована.

Образложење

Апелациони суд у Новом Саду је донео пресуду Гж1 209/20 дана 13.10.2020. године којом је одбио жалбу тужиоца и потврдио пресуду Основног суда у Новом Саду П1 1790/2018 од 03.10.2019. године, којом је одбијен тужбени захтев да се обавезе тужени да по основу вануговорне одговорности за штету која је проузрокована крајњом непажњом, незаконитим и неправилним поступањем од стране ... ББ као запосленог и органа туженог, на раду и у вези са радом и у вршењу и поводом вршења своје функције због закључења ништавог Уговора о посебном ангажовању од 09.09.1997. године, тужиоцу на име накнаде штете исплати износ од 5.000.000,00 динара са законском затезном каматом од подношења тужбе до исплате, односно да тужени тужиоцу уступи износ од 5.000.000,00 динара који је тужени добио радњом којом је проузрокована штета због закључења и испуњења ништавог Уговора о пословном ангажовању од 09.09.1997. године, са законском затезном каматом од подношења тужбе до исплате и одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка, те је тужилац обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 132.900,00 динара.

Против наведене другостепене пресуде је тужилац изјавио дозвољену и благовремену ревизију, којом побија другостепену пресуду због битних повреда

одредаба парничног поступка учињених у поступку пред другостепеним судом и због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду по одредби члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр 72/2011 ... 18/20), и одлучио да ревизија тужиоца није основана.

Побијана пресуда је донета без битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Тужилац у ревизији неосновано истиче да је другостепена пресуда захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 396. став 1. Закона о парничном поступку, наводима да је другостепени суд пропустио да цени жалбене разлоге тужиоца. Наведено не стоји, јер је другостепени суд чињенично стање утврђено од стране првостепеног суда оценио за правилно и потпуно. Према одредби члана 396. став 2. ЗПП, када пресудом жалбу одбија, суд у образложењу пресуде неће детаљно да образлаже пресуду када прихвата чињенично стање утврђено првостепеном пресудом, и примену материјалног права. Напротив, побијаном пресудом другостепени суд анализирао је и утврђено чињенично стање, и са аспекта правилности утврђења и изведених закључака од стране првостепеног суда. У суштини, ревидент указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање од стране нижестепених судова, што према одредби члана 407. став 2. Закона о парничном поступку није дозвољен ревизијски разлог. Ревидент даље наводи да је другостепени суд погрешно сматрао да се не ради о примарном и евентуалном тужбеном захтеву, већ да се ради о једном захтеву за исплату новчаног износа, док је тужилац поставио два различита захтева који се међусобно искључују, по основу накнаде деликтне штете и по основу стицања без основа. Међутим, тиме се не указује на битну повреду одредаба парничног поступка у смислу члана 374. став 1. Закона о парничном поступку, јер наведено не би могло да буде од утицаја на доношење законите и правилне пресуде о постављеним тужбеним захтевима.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је ... који је био у радном односу код туженог почев од 1996. године, на радном месту ..., а од 2000. године на месту ... . До 2000. године није био ангажован за заступање туженог у судским поступцима, већ је за те потребе тужени ангажовао адвокате. Уговором о посебном ангажовању од 09.09.1997. године, тужилац је посебно ангажован као пуномоћник туженог у парници коју је тужени водио пред Привредним судом у Новом Саду од 1993. године, по тужби тужилаца Агровојводина експорт импорт Нови Сад и Победа холдинг Нови Сад, ради исплате купопродајне цене за брусницу у износу од 373.433,18 УСД. Уговор је сачинио тужилац, а са стране туженог га је потписао ..., ББ. Према садржини тог уговора, у наведеној парници је донета пресуда у првостепеном поступку на штету туженог, а губитак спора би довео у питање даље пословање туженог, због висине тужбеног захтева. Тужилац се према уговору додатно ангажује, ван радног времена, уз коришћење свих стручних и других потенцијала и уз пуну личну одговорност за заступање туженог у том судском поступку, који се налазио у фази одлучивања по жалби. Уговорено је да ће се сматрати да је тужени успео у спору уколико првостепена пресуда буде укинута у поступку по жалби, и у настављеном поступку тужени не изгуби спор и не буде обавезан да плати спорну брусницу и уколико се спор реши поравнањем по коме би спорна брусница била ствљена на располагање тужиоцима у тој парници, и уколико тужени пре правноснажног окончања спора откаже пуномоћје

тужиоцу и тада тужиоцу припада накнада, односно награда по основу оствареног успеха у спору, и да је тужени сагласан да на име накнаде и награде тужиоцу припадну све користи које суд досуди туженом правноснажном пресудом, а уколико тужени не буде у обавези да плати спорну брусницу, и иста остане у власништву туженог, да у том случају пуномоћнику припада и посебна награда за успех у спору у висини од 5% од цене коштања спорне бруснице. Утврђено је да је пресудом Врховног касационог суда преиначена другостепена пресуда и Агровојводина Нови Сад обавезана да овде туженом исплати износ од 405.612 УСД са домицилном каматом од 31.10.2006. године до исплате, у динарској противвредности. Тужилац је у својству пуномоћника заступао овде туженог у наведеној парници од 1997. године, и у том поступку сачинио је ревизију коју је потписао адвокат Никола Тадић, овлашћен пуномоћјем да заступа овде туженог у поступку по ревизији. Као резултат тог поступка, овде тужени није платио купопродајну цену за спорну брусницу и иста је остала у власништву овде туженог. Тужиоцу накнада уговорена Уговором о посебном ангажовању од 09.09.1997. године, није исплаћена. Правноснажном пресудом Основног суда у Новом Саду П1 2148/2013 од 26.02.2015. године је утврђено да је Уговор о посебном ангажовању закључен дана 09.09.1997. године – апсолутно ништав.

Тужилац заснива тужбу на вануговорној одговорности за штету, позивом на одредбе члана 170. став 1. и члана 172. Закона о облигационим односима, на наводима да је ББ, ... туженог, својим поступањем довео до закључења ништавог уговора, који да није закључен тужилац не би трпео штетне последице, односно не би на себе преузео изузетно велике ризике и одговорности и додатно се ангажовао у заступању туженог у привредном спору, што према опису његовог радног места није био његов посао. Незаконито и неправилно поступање ..., као органа туженог, је по ревиденту узрок због којег је касније у судском поступку утврђено да је Уговор о посебном ангажовању од 09.09.1997. године апсолутно ништав, док за узроке ништавости тужилац није морао знати. У ревизији понавља да је претрпео штету у висини неисплаћених уговорених накнада и награда, јер му тужени није исплатио уговорене накнаде и награде за постигнут успех у спору. Тиме је тужени спречио повећање имовине тужиоца као савесне уговорне стране приликом закључења и испуњења своје уговорне обавезе из предметног уговора. Позивом на одредбу члана 209. и 210. став 1. и 2. Закона о облигационим односима, сматра да је тужени дужан да тужиоцу уступи оно што је добио радњом којом је проузрокована штета, по правилима која важе за случај стицања без основа, конкретно да је тужени постигао корист у виду повећања активе у својој имовини тако што је предметна машина брусница остала у власништву туженог, иако није плаћена, и тиме што је туженом, у привредном спору по противтужби туженог, правноснажно досуђен износ од 406.612,06 УСД.

Према таквом основу тужбеног захтева произилази да тужилац тражи да се тужени обавезе да му исплати онај износ кога би тужилац остварио на име уговорене накнаде и награде, као измаклу корист, сматрајући да је тужени одговоран за закључење ништавог уговора, из кога није испунио своје уговорне обавезе према тужиоцу. Међутим, такву корист тужилац заснива управо на уговору који је апсолутно ништав, како је утврђено правноснажним судским пресудама. Према томе, тужилац добитак у виду уговорене новчане накнаде и награде из таквог уговора није могао основано очекивати, јер за такву накнаду односно награду нема ваљаног правног основа. Према томе, тужиоцу овај вид накнаде штете не припада, у смислу одредбе члана 155. став 1. и 189. став 3. Закона о облигационим односима, па ни тужени нема

обавезу, по одредби члана 170. став 1. нити по одредби члана 172. став 1. Закона о облигационим односима, да тужиоцу такву штету надокнади.

Тужилац сматра да не само да је трепео штету тиме што није добио ону накнаду, односно награду коју је уговорио са туженим, уговором који је ништав, већ да је испуњењем тог уговора са стране тужиоца, увећана имовина туженог тиме што је машина брусница, која је била предмет спора између туженог и трећих лица, остала у власништву туженог иако није плаћена, и тиме што је у спору између туженог и трећих лица поводом те машине, туженом правноснажно досуђен износ од 406.612,06 УСД. Међутим, нема основа да тужилац од туженог исходује исплату траженог новчаног износа, по правилима која веже у случају стицања без основа, на име уступања оног што је тужени добио радњом којом је по тужиоца проузрокована штета, у смислу одредбе члана 209. Закона о облигационим односима. Према утврђеном чињеничном стању спор између туженог и трећих лица окончан је тако што су одбијени тужбени захтеви трећих лица према туженом, а обавезана је Агровојводина АД Нови Сад да овде туженом исплати износ од 405.612,06 УСД. Тиме су разрешени имовинско-правни односи између туженог и трећих лица, као страна у спору, па се не може сматрати да је тужени одбијањем тужбеног захтева против њега, или усвајањем свог тужбеног захтева према трећим лицима, нешто добио радњом којом је проузроковао штету тужиоцу. Према томе, по таквом основу, тужени није у обавези према тужиоцу на испуњење тужбеног захтева на исплату износа од 5.000.000,00 динара.

То су разлози због којих су нижестепене одлуке правилне, а ревизија коју је тужилац изјавио против другостепене пресуде, неоснована.

Са тих разлога је ревизија одбијена, применом одредбе члана 414. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић